

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ'

Σάββατο Ἀθήνα, 28 Μαρτίου 1930

ΑΡΙΘ. 677

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γ. ΦΤΕΡΗΣ: Αἰώνας.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ: Ὁ Ψυχάρης γιὰ τὸ Λαμαρ-
τῖνο καὶ τὸ Βαλαωρίτη.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ: Κριτικὲς σελίδες (Ἄδαμαν-
τίου: Ἱστορία τῆς Βυζ. Αὐτοκρατορίας.
Τυμφορητοῦ: Διηγήματα).

Α. ΒΟΥΤΥΡΑΣ: Ὁ Ἀπόκληρος (συνέχεια).

ΜΙΧ. ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ—Κ. ΚΑΡΘΗΙΟΣ: Ὁ Δὸν Κι-
χώτης (συνέχεια).

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",: Φαινόμενα καὶ πράγματα.

Γ. Β.: Τὸ σιμάχτρο.

ΗΓΕΡΙΑ: Ἀγάπη.

ΣΟΦΙΑ ΛΗΣΟΠΟΥΛΟΥ: Κλάψε.

ΜΑΡΙΑ ΖΗΝΠΙΑ: Στὸ Χριστό.

ΚΩΣΤΗΣ ΣΤΟΥΡΝΗΣ: Οἱ Χριστιανοί.

ΧΡ. ΞΕΠΕΡΗΣ: Τὸ ἰδανικό.

ΑΠΟ ΒΛΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΛΟΜΑΔΑ: Ξένη φιλολογία.

—Μουσική.—Τὸ Ἑλλ. Ὀδείο.—Ἡ Κοι-
νὴ γνώμη.—Χωρὶς γραμματίσσημο.

ΑΙΩΝΑΣ

Ἄρματα πάλι, βούκινα καὶ γκιόστρες τοῦ παλιοῦ καιροῦ, τοῦ Μβσαιάνα,
κι' ἀπὸν ἀπ' ὄλα ὁ ἄνεμος τ' ὀλέθρου καβαλλάρης,
καὶ κάτ' ἀπ' ὄλα ὡς τὸ μικρὸ καὶ τὸ δειλὸ σπουργίτι τοῦ χειμῶνα,
—πῶς νὰ τ' ἀνοίξης τὸ φτερό καὶ δρόμο ποιδὸν νὰ πάρης;

Γύρω τριγύρω σίφουννας, φτωχὴ καρδιά, καὶ βροντισμὸς χρόνια καὶ χρόνια τώρα,
τὴν πολυτάραχη ἀγριεψε τῶν πάντων τρικυμία,
δὲν ἔμειν' οὔτε μὰ λαλιὰ στὸ δάσος πρόσχαρη πουλιοῦ ἢ ἀνθρώπου μέσ' τῆ χώρα,
οὔτε βαρκοῦλες στὸ γυαλὸ κι' οὔτε στὰ πόρτα πλοῖα.

Τὸ σίδερο, τὸ φλάμπουρο, τὸ πέταλο τ' ἄσπρου φαριοῦ, τὸ ἠρωϊκὸ τραγοῦδι,
(κι' ἂν εἶναι τὰ βασιλικὰ τὰ κάστρα ὄλα πεσμένα)
περσότερο κι' ἀπ' τὸν τερνὸ τὸν ἴρωτα τ' ὁμορφονιοῦ καὶ τὸ γλυκὸ λουλοῦδι,
δένουν τὴν ἔγνοια τοῦ καιροῦ σὶ ἀπολησμονημένα.

Καβάλ' ἀπάνου σ' ἄλογο ψαρὸν μὲ καλαμάτες, μεταξωτὲς λυμένες σὰν παντιέρα,
καὶ νὰ περνοῦν λεβέντες κι' ἄλλοι κι' ἄλλοι,
καὶ νὰ βροντᾶ σὰ χάλαζα τὸ πνεῦμα τοῦ χαμοῦ στὸν τάραχο τ' ἀγέρα
κρατιῶντας γι' ἀστροπέλεκα τὸ μεθυσιμένο ἀτσάλι.

Κι' εἶτε σκοτιάδ' ἢ γέμιση τοῦ πλάνου φεγγαριοῦ, χειμῶνα-καλοκαῖρι,
στὸν κύκλο τὸν πολύκυκλο νὰ μὴ σταθῶ ποτέ μου,
ξεφαντωτῆς, πολεμιστῆς ἀψὺς κι' ὄπου μὲ πάει κι' ὄπου μὲ φέρει
στὸ ρέμα ἐκεῖ τοῦ χαλασμοῦ ἢ μπόρα τοῦ πολέμου.

Μὰ πῶς, ὦ ντελικάτη μου καρδιά, νὰ σ' ἄρματώσω, καὶ σὲ βαρὸν παιᾶνα
τὸν ἰσοκράτη πρῶο σκοπὸ ν' ἀλλάξω, νὰ γυρίσω,
ποὺ τὴν Εὐρήγη πειότερο κι' ἀπὸ τῆς δόξας τὸ βαγὶ ποθῶ, τὴ βρουσομάνα,
κι' ἀπ' τὴ φουρτοῦνα τὸν ψαλμὸ τὸν ἀκροπελαγίσο.

Ἀγάπες, πόθοι, πνεύματα, διπλώστε τώρα τὰ φτερά μέσ' στὴν παλιὰν ἐλπίδα,
—κι' ἂν σὰς χτυπάει μερονητῆς τὸ νέο τ' ἀνεμοβρόχι,
τὰ φιλοκέλαδα πουλιά μοιάζετε π' ὡς τὰ πρόφτασεν ἢ ἀγρια καταγίδα
τὰ σκόρπισε, μὰ τὸν καῦμὸ τοῦ τραγοῦδιού τους ὄχι.